

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ στο ΠΛΟΙΟ

1

Σχέδια για διακοπές!

«Κάποιο καταπληκτικό σχέδιο μας κρύβει η μητέρα» είπε ο Φίλιπ Μάνερινγκ. «Την ξέρω καλά. Έχει αυτό το μυστηριώδες ύφος της...»

«Έχεις δίκιο» είπε η αδελφή του, η Ντάινα. «Και όποτε τη ρωτάω τι θα κάνουμε τελικά σ' αυτές τις διακοπές, λέει συνέχεια "Περίμενε και θα δεις!". Σαν να είμαστε δεκάχρονα παιδάκια!»

«Πού είναι ο Τζακ;» είπε ο Φίλιπ. «Ίσως ξέρει τι συμβαίνει».

«Έχει βγει έξω με τη Λούσι-Αν» είπε η Ντάινα. «Α, να! Ακούω την Κίκι να τσιρίζει. Έρχονται».

Ο Τζακ και η Λούσι-Αν Τρεντ μπήκαν μέσα μαζί. Έμοιαζαν τόσο πολύ με τα κατακόκκινα μαλλιά τους, τα πράσινα μάτια και τις αμέτρητες φακίδες... Ο Τζακ χαμογέλασε.

«Γεια σας! Έπρεπε να ήσασταν μαζί μας. Ένας σκύλος γάβγισε στην Κίκι, και αυτή κάθισε σ' έναν φράχτη κι άρχισε να νιαουρίζει σαν γάτα. Δεν έχετε ξαναδεί τόσο εκπληκτο σκύλο!»

«Έβαλε την ουρά κάτω από τα σκέλια κι άρχισε να τρέχει σαν τρελός» είπε η Λούσι-Αν χαϊδεύοντας το κεφαλάκι της Κίκι.

Το παπαγαλάκι άρχισε πάλι να νιαουρίζει, γιατί ήξερε πολύ καλά πως τα παιδιά κουβέντιαζαν γι' αυτό. Μετά, έκανε σαν αγριεμένη γάτα κι όλοι έβαλαν τα γέλια.

«Αν το έκανες αυτό στον σκύλο, θα έπεφτε ξερός απ' την τρομάρα του» είπε ο Τζακ. «Παλιοκατεργάρα Κίκι! Κανένας δεν μπορεί να βαρεθεί όταν σε έχει μαζί του».

Η Κίκι άρχισε να κουνιέται πέρα δώθε και να σιγομουρμουρίζει. Και μετά, ξαφνικά, κακάρισε.

«Τώρα μας κάνει επίδειξη» είπε ο Φίλιπ. «Ας μην της δώσουμε άλλη σημασία. Θα αναστατώσει τον κόσμο και η μητέρα θα έρθει τρέχοντας».

«Και μια που το λες, τι τρέχει και είναι τόσο μυστήρια η μητέρα;» είπε η Ντάινα. «Το πρόσεξες, Λούσι-Αν;»

«Σίγουρα η θεία Άλι μάς κρύβει κάτι» είπε η Λούσι-Αν, αφού σκέφτηκε λιγάκι. «Έτσι συνηθίζει να κάνει και πριν από τα γενέθλιά μας. Νομίζω πως κάτι σχεδιάζει για τις καλοκαιρινές διακοπές».

Ο Τζακ αναστέναξε.

«Οχ, όχχ! Έχω κι εγώ ένα καταπληκτικό σχέδιο. Μια τέλεια περίπτωση. Καλύτερα να προλάβω να το πω πριν από τη θεία Άλι».

«Τι σχέδιο έχεις;» ρώτησε με ενδιαφέρον η Ντάινα.

Ο Τζακ κατέστρωνε πάντα τόσο όμορφα σχέδια, παρόλο που στο τέλος τα περισσότερα απ' αυτά δεν είχαν και μεγάλη επιτυχία.

«Σκέφτηκα να φύγουμε όλοι μαζί, με τα ποδήλατα και τις σκηνές μας, και κάθε νύχτα να κατασκηνώνουμε σε διαφορετικό μέρος. Θα είναι τέλεια».

Οι άλλοι τον κοίταξαν περιφρονητικά.

«Αυτό είχες προτείνει και για τις περσινές διακοπές και για τις προπέρσινες» είπε η Ντάινα. «Η μητέρα είχε αρνηθεί τότε και δεν νομίζω να συμφωνήσει τώρα. Είναι καλή σκέψη να φύγουμε τελείως μόνοι μας με αυτό τον τρόπο, αλλά μια και είχαμε τόσο πολλές περιπέτειες, η μητέρα δεν θα θέλει ούτε να το ακούσει».

«Δεν θα μπορούσε να έρθει μαζί μας και η μητέρα σου;» πρότεινε η Λούσι-Αν.

«Μη λες σαχλαμάρες!» είπε η Ντάινα. «Η μητέρα είναι υπέροχη, μα οι μεγάλοι είναι πολύ παράξενοι με κάτι τέτοια. Θα πρέπει να φοράμε τα πουλόβερ μας με την πρώτη σταγόνα βροχής, παλτά αν κρυφτεί για λίγο ο ήλιος και δεν θα μου φαινόταν περίεργο αν μας υποχρέωνε να κρεμάσουμε από μια ομπρέλα στο τιμόνι των ποδηλάτων μας!»

Οι άλλοι γέλασαν.

«Υποθέτω πως δεν πρέπει να της ζητήσουμε καν κάτι τέτοιο» είπε η Λούσι-Αν. «Τι κρίμα!»

«Τι κρίμα, τι κρίμα!» συμφώνησε αμέσως η Κίκι. «Σκουπίστε τα πόδια σας και κλείστε την πόρτα! Πού είναι το μαντίλι σου, άτακτο παιδί;»

«Τα κατάλαβε όλα η Κίκι, ε;» είπε γελώντας ο Φίλιπ. «Αυτά τα πράγματα τα λένε συνέχεια και οι πιο καλοί από τους μεγάλους, έτσι δεν είναι, Κίκι, παλιόπουλο;»

«Ο Μπιλ δεν είναι έτσι» είπε αμέσως η Λούσι-Αν. «Ο Μπιλ είναι τέλειος!»

Όλοι συμφώνησαν αμέσως. Ο Μπιλ Κάνινγκαμ, ή Μπιλ Σμαγκς όπως τους είχε πρωτοσυστηθεί, ήταν ο πιο στενός τους φίλος και είχε μοιραστεί μαζί τους όλες τις περιπέτειες. Μερικές φορές τον είχαν παρασύρει με το ζόρι σ' αυτές, ενώ κάποιες άλλες έγινε ακριβώς το αντίθετο. Είχε μπλέξει ο ίδιος και τον είχαν ακολουθήσει. Πραγματικά έμοιαζε, όπως έλεγε πάντοτε η κυρία Μάνερινγκ, να συμβαίνουν συνέχεια περίεργα πράγματα όπου κι αν βρίσκονταν ο Μπιλ με τα παιδιά.

«Έχω κι εγώ μια ιδέα γι' αυτές τις διακοπές» είπε ο Φίλιπ. «Σκέφτηκα πως θα περνούσαμε πολύ όμορφα αν κατασκηνώναμε δίπλα στο ποτάμι και ψάχναμε για ενυδρίδες. Δεν είχα ποτέ μου μια ενυδρίδα. Είναι τόσο γλυκά πλασματάκια. Νομίζω...»

«Παράτα τις ιδέες σου!» είπε μισοθυμωμένα η Ντάινα. «Επειδή εσύ είσαι τρελαμένος με όλα αυτά τα πλάσματα, από ψύλλους μέχρι... μέχρι...»

«...ελέφαντες!» πετάχτηκε ο Τζακ.

«...Από ψύλλους μέχρι ελέφαντες, φαντάζεσαι ότι το ίδιο ισχύει και για τους άλλους» είπε η Ντάινα. «Τι απαίσιες διακοπές, να ψάχνουμε για βρεγμένες, γλισερές ενυδρίδες και να τις έχουμε μαζί μας στη σκηνή όλη τη νύχτα, και ένα σωρό άλλα σιχαμερά πλάσματα, υποθέτω!»

«Σταμάτα, Ντάινα!» είπε ο Φίλιπ. «Οι ενυδρίδες δεν είναι απαίσιες. Είναι υπέροχες. Πρέπει να τις δεις πώς κολυμπούν στο νερό. Και μια που το έφερε η κουβέντα,

δεν είμαι τρελαμένος με τους ψύλλους. Ούτε με τα κουνούπια. Ούτε και με τις αλογόμυγες. Πιστεύω πως είναι ενδιαφέροντα πλάσματα, μα δεν μπορείς να πεις πως έχω φέρει ποτέ τέτοια μέσα στο σπίτι».

«Τι έχεις να πεις γι' αυτές τις ψαλίδες που είχες κάποτε; Αυτές που την κοπάνησαν από εκείνο το γελοίο κλουβί που τους έφτιαξες... Μπλιαχ! Κι εκείνο το αρσενικό σκαθάρι που ήξερε να κάνει διάφορα κόλπα, κι εκείνο...»

«Αχ, Θεούλη μου! Πάλι τα ίδια!» είπε ο Τζακ βλέποντας να φουντώνει ένας από τους γνωστούς οικογενειακούς καβγάδες ανάμεσα στον Φίλιπ και στη θερμόαιμη Ντάινα. «Σίγουρα θα ακούσουμε πάλι τον ατελείωτο κατάλογο των ζώων του Φίλιπ. Ευτυχώς που έρχεται η θεία Άλι! Μπορούμε να τη ρωτήσουμε τη γνώμη της για τα σχέδια που έχουμε για τις διακοπές μας. Πες τη δική σου πρώτα, Φίλιπ!»

Η κυρία Μάνερινγκ μπήκε κρατώντας ένα σημειωματάριο. Χαμογέλασε στα τέσσερα παιδιά, ενώ η Κίκι σήκωσε το λοφίο της για να την καλωσορίσει ευγενικά.

«Σκούπισε τα πόδια σου και κλείσε την πόρτα!» είπε με φιλικό τόνο. «Ένα, δύο, τρία, φύγαμε!»

Έκανε έναν θόρυβο σαν πυροβολισμό μετά τη λέξη «φύγαμε», κάνοντας την κυρία Μάνερινγκ να πεταχτεί πίσω τρομαγμένη.

«Μη φοβάσαι, μητέρα. Το κάνει συνέχεια αυτό από τότε που ήρθε στο σχολείο μας σε κάποιους αθλητικούς αγώνες και άκουσε τον αφέτη να δίνει το παράγγελμα και να πυροβολεί» είπε χαμογελώντας ο Φίλιπ. «Μια φορά,

μάλιστα, έκανε αυτό τον θόρυβο του πυροβολισμού την ώρα που ήμασταν όλοι στην αφετηρία, έτοιμοι να ξεκινήσουμε, και φύγαμε πριν από την ώρα μας! Έπρεπε να άκουγες πώς έσκασε στα γέλια αυτό το άτακτο πουλί!»

«Άτακτη Πόλι, καημένη Πόλι, τι κρίμα, τι κρίμα!» είπε η Κίκι.

Ο Τζακ τη χτύπησε ελαφρά στο ράμφος.

«Σώπα! Οι παπαγάλοι είναι για να τους βλέπεις και όχι για να τους ακούς. Μιλούσαμε για τις καλοκαιρινές διακοπές μας, θεία Άλι. Και σκέφτηκα πως θα ήταν τέλειο αν μας άφηνες να περιπλανηθούμε με τα ποδήλατά μας. Θα πηγαίνουμε όπου θέλουμε και θα κατασκηνώνουμε έξω τις νύχτες. Θυμάμαι πως είπες ότι δεν γίνεται όταν σε είχα ρωτήσει, αλλά...»

«Λέω και πάλι όχι!» είπε αυστηρά η κυρία Μάνερινγκ.

«Μα, μητέρα, γιατί να μην πάμε να κατασκηνώσουμε στο ποτάμι; Θέλω να ψάξω για αμφίβια πλασματάκια» είπε ο Φίλιπ χωρίς να δώσει σημασία στην αντίδραση της Ντάινα. «Θα δεις...»

«Όχι» είπε το ίδιο αυστηρά η κυρία Μάνερινγκ. «Και ξέρεις πολύ καλά τον λόγο. Πίστευα πως θα είχες βαρεθεί πια να μου το ζητάς!»

«Μα γιατί δεν μας αφήνεις να πάμε;» κλαψούρισε η Λούσι-Αν. «Δεν θα πάθουμε τίποτα».

«Ξέρεις κι εσύ πολύ καλά, Λούσι-Αν, πως μόλις σας αφήσω να χαθείτε από τα μάτια μου στις διακοπές, αμέσως –ναι, αμέσως!– μπλέκετε στις πιο απίθανες, στις πιο φοβερές περιπέτειες που μπορεί κανείς να φανταστεί».

Η κυρία Μάνερινγκ φαινόταν αποφασισμένη.

«Αυτό αποφάσισα» συνέχισε «και δεν σκοπεύω να σας επιτρέψω να πάτε σ' αυτές τις διακοπές πουθενά μόνοι σας, γι' αυτό δεν θα βγει τίποτα με τα παρακάλια σας».

«Μα, μητέρα, αυτό είναι άδικο» είπε με απόγνωση ο Φίλιπ. «Μιλάς σαν να βγαίνουμε έξω επιδιώκοντας να μπλεχτούμε σε περιπέτειες. Δεν είναι έτσι. Και σε ρωτάω: Σε ποια περιπέτεια θα μπλέξουμε, αν πάμε να κατασκηνώσουμε στο ποτάμι; Αφού θα μπορείς κι εσύ να έρχεσαι κάθε απόγευμα να μας βλέπεις, αν το θέλεις».

«Και από το πρώτο κιόλας απόγευμα που θα έρθω, θα έχετε εξαφανιστεί όλοι σας, κυνηγώντας ληστές, μυστήριους και κάθε είδους κακοποιούς» είπε η μητέρα του. «Για θυμηθείτε μερικές από τις διακοπές σας. Ξεχνάτε πως χαθήκατε σε κάποιο ορυχείο χαλκού, σ' ένα εγκαταλελειμμένο νησί; Μια άλλη φορά κλειστήκατε στα μπουντρούμια ενός παλιού κάστρου μαζί με όλους τους μυστήριους τύπους της περιοχής...»

«Α, ναι! Και κάποια άλλη φορά μπήκαμε σε λάθος αεροπλάνο, που μας μετέφερε στην Κοιλάδα της Περιπέτειας» θυμήθηκε η Λούσι-Αν. «Αυτό έγινε τότε που ανακαλύψαμε όλα εκείνα τα καταπληκτικά κλεμμένα αγάλματα, κρυμμένα στις σπηλιές. Πώς έλαμπαν τα μάτια τους όταν τα είδαμε! Νόμιζα πως ήταν ολοζώντανα».

«Και εκείνη τη φορά που πήγαμε μαζί με τον Μπιλ στο Νησί των Πουλιών...» είπε ο Τζακ. «Ήταν υπέροχα! Βρήκαμε και δύο ήμερους θαλάσσιους παπαγάλους. Θυμάσαι, Φίλιπ, τι χαριτωμένοι που ήταν;»

«Χάφιν και Πάφιν!» πετάχτηκε η Κίκι.

«Μπράβο σου, σκανδαλιάρικο πουλιά!» είπε ο Φίλιπ. «Ήταν ο Χάφιν και ο Πάφιν. Πόσο τους αγαπούσα!»

«Μπορεί να πήγες να ψάξεις για πουλιά, αλλά βρήκες ολόκληρη σπείρα κακοποιών» είπε η μητέρα του. «Λαθρέμπορους όπλων! Τρομερά επικίνδυνο!»

«Εντάξει, μητέρα. Θυμάσαι όμως τις περσινές μας διακοπές;» είπε η Ντάινα. «Παραλίγο να μπλεχτείς κι εσύ σ' εκείνη την περιπέτεια!»

«Φοβερό!» είπε ανατριχιάζοντας η κυρία Μάνερινγκ. «Αυτό το απαίσιο βουνό με τα απόκοσμα μυστικά του και τον τρελό βασιλιά του! Παραλίγο να μην μπορέσετε να ξεφύγετε αποκεί. Όχι! Σας το λέω οριστικά πως ποτέ πια δεν θα πάτε πουθενά μόνοι σας. Θα έρχομαι πάντοτε μαζί σας!»

Όλοι σώπασαν μόλις άκουσαν αυτή τη δήλωση. Και τα τέσσερα παιδιά αγαπούσαν πολύ την κυρία Μάνερινγκ, αλλά θα ήθελαν να βρεθούν και λίγο μόνοι τους στη διάρκεια των διακοπών τους.

«Αν υποθέσουμε πως έρχεται ο Μπιλ μαζί μας, θα ήταν εντάξει τότε, θεία Άλι;» ρώτησε η Λούσι-Αν. «Αισθάνομαι πάντοτε ασφαλής μαζί του».

«Δεν μπορεί κανείς να είναι σίγουρος πως και ο Μπιλ θα μείνει αμέτοχος στις περιπέτειες» είπε η κυρία Μάνερινγκ. «Είναι μεγάλος, βέβαια. Τον ξέρω και τον εμπιστεύομαι απόλυτα. Μα όταν βρίσκεται μαζί σας, κανείς δεν ξέρει τι θα μπορούσε να συμβεί. Έτσι, γι' αυτές τις διακοπές, έχω ετοιμάσει ένα ακίνδυνο σχέδιο».

«Ποιο είναι το σχέδιό σου, μητέρα;» ρώτησε νευρικά η Ντάινα. «Μη μας πεις πως θα πάμε να μείνουμε σε κανένα ξενοδοχείο της παραλίας, ή κάτι τέτοιο. Δεν θα δέχονταν με τίποτα την Κίκι».

«Θα πάμε όλοι μαζί κρουαζιέρα μ' ένα μεγάλο πλοίο» είπε χαμογελώντας η κυρία Μάνερινγκ. «Το ξέρω πως θα σας αρέσει. Θα διασκεδάσουμε πολύ! Θα επισκεφτούμε πολλά μέρη και θα δούμε πλήθος περιέργων και συναρπαστικών πραγμάτων. Και θα σας έχω όλους μαζεμένους σε ένα μέρος συνέχεια, χωρίς να σας χάνω στιγμή από τα μάτια μου. Το πλοίο θα γίνει σπίτι μας για λίγο καιρό. Και όταν αποβιβαζόμαστε σε διάφορα λιμάνια, θα κάνουμε βόλτες όλοι μαζί. Δεν θα έχετε την ευκαιρία να μπλεχτείτε σε καμιά νέα περιπέτεια».

Τα τέσσερα παιδιά αντάλλαξαν ματιές, ενώ η Κίκι τα παρακολουθούσε προσεκτικά. Ο Φίλιπ μίλησε πρώτος.

«Φαίνεται ωραίο, μητέρα! Δεν έχουμε ταξιδέψει ποτέ ξανά με μεγάλο πλοίο. Φυσικά, θα μου λείψουν τα ζωάκια...»

«Σοβαρά, Φίλιπ, μπορείς να φύγεις αφήνοντας πίσω το θηριοτροφείο σου;» φώναξε η Ντάινα. «Θαρρώ πως νιώθω αγαλλίαση ξέροντας πως δεν θα κυκλοφορούν επάνω σου όλων των ειδών τα ποντίκια, οι σαύρες και τα σαμιαμίδια σου! Είναι καταπληκτική η ιδέα σου, μητέρα. Σ' ευχαριστούμε που σκέφτηκες κάτι τόσο συναρπαστικό!»

«Ναι, είσαι και η πρώτη!» είπε ο Τζακ. «Θα δούμε ένα σωρό παράξενα πουλιά!»

«Αρκεί να υπάρχουν πουλιά και ο Τζακ πηγαίνει όπου θέλετε» είπε γελώντας η Λούσι-Αν. «Από τη μια έχουμε τον Φίλιπ και τη μανία του με όλα τα πλάσματα του πλανήτη, κι από την άλλη τον Τζακ και το πάθος του για τα πουλιά. Ευτυχώς, τουλάχιστον, που εμείς τα κορίτσια δεν έχουμε τέτοιου είδους μανίες! Είναι καταπληκτικό το σχέδιό σου, θεία Άλι. Πότε φεύγουμε;»

«Την άλλη εβδομάδα» είπε η κυρία Μάνερινγκ. «Έτσι, έχουμε αρκετό χρόνο στη διάθεσή μας για να μαζέψουμε τα πράγματά μας και να ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας. Θα κάνει ζέστη καθ' όλη τη διάρκεια της κρουαζιέρας, γι' αυτό θα πρέπει να πάρουμε μαζί μας μόνο ελαφριά ρούχα. Τα ανοιχτόχρωμα είναι ό,τι πρέπει, γιατί δεν κρατάνε τη θερμότητα. Και θα πρέπει να φοράτε συνέχεια τα καπέλα σας, γι' αυτό μην αρχίζετε από τώρα τις γκρίνιες».

«Δεν θα έρθει ο Μπιλ;» ρώτησε ο Φίλιπ.

«Όχι» είπε αυστηρά η μητέρα του. «Δεν μου αρέσει που το λέω αυτό, γιατί μόλις τελείωσε τη δουλειά που είχε να κάνει και του χρειάζεται λίγη ξεκούραση. Αλλά αυτή τη φορά, δεν θα έρθει μαζί μας. Θέλω ήσυχες και ξένοιαστες διακοπές, χωρίς μπλεξίματα».

«Καημένη Μπιλ!» είπε η Λούσι-Αν. «Παρ' όλα αυτά, φαντάζομαι πως θα χαρεί να περάσει τις διακοπές του χωρίς εμάς. Έτσι, για αλλαγή. Θα γλεντήσουμε όμως, έτσι;»

«Γλέντι!» είπε η Κίκι ξεφωνίζοντας ευχαριστημένη. «Γλέντι, γλέντι, γλέντι!»

Το **έκτο** βιβλίο της σειράς **ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ**
από την πιο αγαπημένη συγγραφέα των παιδιών
όλου του κόσμου.

Οι τέσσερις αγαπημένοι φίλοι, ο Τζακ, η Λούσι-Αν, ο Φίλιπ και η Ντάινα, περιμένουν με ανυπομονησία τις καλοκαιρινές διακοπές. Θα κάνουν κρουαζιέρα στη Μεσόγειο, ξεκινώντας από την Πορτογαλία, για να καταλήξουν στα νησιά του Αιγαίου.

Στη Νάπολη θα επιβιβαστεί ο Λούσιαν, ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι με αστεία γυαλιά και πεταχτά δόντια. Θα διηγηθεί στην παρέα μια παράξενη ιστορία για έναν κρυμμένο θησαυρό σε ένα ελληνικό νησί. Τα παιδιά είναι αποφασισμένα να φτάσουν στο νησί Ρήνεια, όπου θα ζήσουν μια ανεπανάληπτη περιπέτεια σε υπόγεια τούνελ, λαβύρινθους και κατακόμβες, αναζητώντας τον μυθικό θησαυρό.

Τι θα αποκαλύψει ο χάρτης με τις άγνωστες,
για την παρέα, ελληνικές λέξεις;

Ποιος είναι ο παράξενος κύριος Επκόπουλος
και ποια τα σχέδιά του για να αρπάξει τον θησαυρό;

Είστε έτοιμοι για... **περιπέτεια;**

8+

www.minoas.gr

9 786180 215113
ISBN 978-618-02-1511-3
ΚΩΔ. 22598